

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **T. H.**, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, Pplk.Sochora 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 10.3.2009 zn.SPR-4112/08-37,

t a k t o :

I.Žaloba se zamítá.

II.Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 10.3.2009 zn.SPR-4112/08-37, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále též jen "Úřad") ze dne 3. října 2008 zn. SPR- 4112/08-23, kterým Úřad podle ustanovení § 2 odst. 2, § 21 odst. 1 a § 29 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni 1. června 2000, rozhodl tak, že

I. Návrhu T. H., aby byla České republice-Ministerstvu vnitra uložena povinnost bezplatně mu poskytnout zprávu o všech informacích uchovávaných o něm ve všech informačních systémech provozovaných Ministerstvem vnitra, se nevyhovuje.

II. Návrhu T. H., aby byla České republice- Ministerstvu vnitra uložena povinnost písemně se T. H. omluvit, a to doporučeným, datovaným, vlastnoručním podpisem ministra a otiskem kulatého úředního razítka opatřeným dopisem, obsahujícím omluvu T. H. za evidování nepravdivých údajů v informačních systémech označujících T.H. za osobu, které byla rozhodnutím dopravního inspektorátu Okresního ředitelství PČR v Benešově uložena pokuta za přestupek ze dne 9. listopadu 1994, se nevyhovuje.

III. Návrhu T.H., aby byla České republice-Ministerstvu financí uložena povinnost zlikvidovat nepravdivé informace obsažené v jeho informačním systému vedeném u

Finančního úřadu v Benešově, že T.H. je daňovým dlužníkem, protože nezaplatil pokutu 500,- Kč s příslušenstvím uloženou za přestupek ze dne 9. listopadu 1994 pravomocným rozhodnutím dopravního inspektorátu Okresního ředitelství PČR v Benešově ze dne 28. srpna 1995 č.j.ORB- 759/DI-Př-94, neboť toto rozhodnutí není pravomocné, a kteroužto informaci předala Finančnímu úřadu v Benešově Policie ČR, se nevyhovuje.

IV. Návrhu T. H., aby byla České republice- Ministerstvu financí uložena povinnost písemně se T. H. omluvit, a to doporučeným, datovaným, vlastnoručním podpisem ministra a otiskem kulatého úředního razítka opatřeným dopisem, obsahujícím omluvu T. H. za evidování nepravdivých údajů v informačních systémech označujících T. H. za osobu, které byla rozhodnutím dopravního inspektorátu Okresního ředitelství PČR v Benešově uložena pokuta za přestupek ze dne 9. listopadu 1994, se nevyhovuje

V. Návrhu T. H., aby byla České republice - Ministerstvu dopravy uložena povinnost bezplatně poskytnout T. H. zprávu o všech informacích uchovávaných o něm ve všech informačních systémech provozovaných Ministerstvem dopravy, se nevyhovuje.

Žalobce včas podanou žalobou navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí obou stupňů pro nezákonnost a vady řízení, v doplnění žaloby konkrétně uvedl, že řízení bylo zahájeno podáním žaloby dne 31.5. 2000, za účinnosti zákona č. 256/1992 Sb., u Okresního soudu v Benešově. Důvodem byla skutečnost, že Finančním úřadem v Benešově byla po něm, jako daňovému dlužníkovi, exekučně vymáhána pokuta 500,- Kč, která mu měla být uložena rozhodnutím dopravního inspektorátu Okresního ředitelství PČR v Benešově ze dne 28.8. 1995 za údajný přestupek ze dne 9.11. 1994, ačkoliv žádné takové rozhodnutí nebylo doručeno jeho zástupci Mgr. M. Š. ani jemu do vlastních rukou, takže nemohlo nabýt právní moci a stát se vykonatelným.

Domáhal se proto uvedenou žalobou, aby dle § 20 písm.e) zákona č. 256/1992 Sb. Ministerstvu vnitra bylo předběžným opatřením uloženo zdržet se poskytování informací o tom, že má zaznamenán 1x trest za přestupek ze dne 9.11.1994. Dále se domáhal, aby mu byla zaplacená náhrada škody 600,- Kč s příslušenstvím a uložena povinnost České republice - Ministerstvu vnitra a České republice - Ministerstvu financí zlikvidovat všechny nepravdivé údaje obsažené jimi provozovaných informačních systémech a obsahující údaje o tom, že mu byla uložena pokuta za přestupek z 9.11. 1994 /ve smyslu § 20 písm. b) zákona č.256/1992 Sb./ a dále se domáhal uložení povinnosti oběma žalovaným písemně se mu omluvit doporučeným dopisem za evidování nepravdivých údajů /ve smyslu § 20 písm. a) téhož zákona/ a zaplacení peněžní náhrady ČR- Ministerstvem vnitra ve výši 3000Kč /ve smyslu § 20 písm. d) téhož zákona/. Pod bodem 2. pak uplatnil nárok podle § 17 písm. l) téhož zákona, aby mu ČR-Ministerstvo vnitra poskytlo bezplatně zprávu o všech informacích uchovávaných o jeho osobě v jím provozovaných informačních systémech.

Žalobce tvrdí, že od počátku řízení vedeného před Okresním soudem v Benešově byl zastupován odborovou organizací Nezávislá odborová komise se sídlem v Praze 5 - Radotín, Šárovo kolo 2/981, jejíž plnou moc k uvedené žalobě přiložil a jejíž aktuální adresa sídla Praha 5- Radotín, Šárovo kolo 2/981 byla uváděna od počátku řízení o této žalobě na všech podáních adresovaných uvedenému soudu v této věci. K řízení o této žalobě byl dle § 23 zákona č. 256/1992 Sb. příslušný soud a bylo tak vedeno Okresním soudem v Benešově pod sp.zn. 10 C 742/2000. Žalobce dále (str. 3-5 doplnění žaloby)

popsal průběh řízení před soudem, včetně změn petitu(str. 3) a průběhu dokazování před soudem, s tím, že následně řízení o této žalobě bylo usnesením Okresního soudu v Benešově ze dne 30.6.2004 č.j. 10 C 742/2000-353 zastaveno s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Úřadu pro ochranu osobních údajů; usnesení bylo právní moci 13.12.2004 poté, kdy bylo usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 27.10.2004 č.j. 26 Co 443/2004-377 potvrzeno. Dovolání, které žalobce podal, bylo zamítnuto usnesením nejvyššího soudu č.j. 30 Cdo 449/2005 ze dne 31.3.2005, které nabylo právní moci dne 11.5.2005. Úřad, jemuž byla věc takto postoupena, byl ve věci poté nečinný (z důvodů pochybností o své kompetenci) a odmítal ve věci rozhodnout, proto se žalobce obrátil s žalobou na ochranu proti nečinnosti na Městský soud v Praze, který rozsudkem ze dne 30.4.2008,č.j. 7 Ca 285/2005-19 uložil žalovanému Úřadu ve věci jeho návrhu rozhodnout.

Žalobce tvrdí, že Úřad však zůstal nečinný a v soudem určené lhůtě nerozhodl (tomu se žalobce bránil v exekučním řízení u Obvodního soudu pro Prahu 7).

Úřad následně oznámil zahájení správního řízení přípisem z 22.7.2008 s datem přepsaným na 15.2.2008), které mj. zaslal jeho zástupci – Nezávislé odborové komisi, avšak na adresu 10 let starou, neexistující „Praha 5,Musílkova 42/260“ (č.l. 9 správního spisu) přesto, že v písemnostech a také soudních rozhodnutích je adresa správná, takže se oznámení vrátilo jako nedoručitelné.

Poté oznámení o zahájení řízení zaslal Úřad přímo žalobci, žalobce je převzal 14.8. 2008. Na tuto písemnost, protože nebyla řádně doručena jeho zástupci, nereagoval, neboť nedošlo k jejímu řádnému a zákonu odpovídajícímu doručení, protože kdyby tak učinil, podle stávající judikatury by tím vadu v doručení zhojil. S ohledem na přístup žalovaného k jeho právům neměl zájem konvalidovat hrubé nedostatky v procesním postupu.

Dále se k věci vyjádřili ostatní účastníci: ČR–Ministerstvo vnitra, ČR-Ministerstvo financí a ČR-Ministerstvo dopravy a se žádným z těchto vyjádření (čl. 21 až -25 správního spisu), nebyl žalobce seznámen, čímž bylo porušeno jeho základní právo (k tomu odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp.zn. ÚS II.323/07). Oznámení o možnosti seznámit se s podklady ze dne 8.9. 2008 žalobce nikdy neobdržel, není u něho doložen žádný doklad o doručení (§ 24, § 25/3 spr.ř.) a bylo adresováno toliko žalobci nikoliv jeho zástupci, takže by ani doručení nebylo účinné. Úřad porušil § 33 spr.ř., žalobce se nemohl seznámit s podklady a nemohl navrhnout doplnění (k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7A 112/2002-36 a další).

Žalobce také nebyl uvědomněn o důvodech (§ 49 odst. 2 správního řádu), které vedly k tomu, že Úřad nerozhodl v zákonem stanovených lhůtách.

Rozhodnutí Úřadu ze dne 3.10.2008, kterým nebylo vyhověno jeho návrhům, bylo rovněž nesprávně doručováno přímo žalobci, nikoli jeho zástupci, a až poté co byl Úřad 27.10.2008 upozorněn na nesprávné doručování, bylo dodatečně rozhodnutí doručeno jeho zástupci na adresu, kterou uvádí od počátku řízení.

Rozklad byl zamítnut a předseda Úřadu v odůvodnění svého rozhodnutí bagatelizoval tyto vady v doručování a vůbec k nim nepřihlédl.

Dále žalobce namítá, že nebyl přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci, předseda Úřadu se se skutkovým a právním posouzením orgánem I.stupně ztotožnil.

Žalobce tvrdí, že byť řízení před Úřadem bylo fakticky zahájeno až v roce 2005, právní účinky návrhu na zahájení řízení ze dne 31.5.2000 zůstaly zachovány a řízení tak je nutno považovat za zahájené uvedeným dnem a na řízení tak dopadal správní řád účinný k tomuto datu, tj. zákon č. 71/1967 Sb. Podle § 25 odst. 3 tohoto zákona tak bylo povinností Úřadu doručovat všechny písemnosti jeho zástupci (plná moc byla součástí spisu). Žádnou z písemností, které nebyly doručeny jeho zástupci tak nelze považovat za řádně doručenou a nemohou s ní být spojeny žádné právní účinky.

Úřad pak aniž by nařídil jednání či provedl jakékoliv důkazy, aniž by řádně zjistil stav věci a aniž by dal možnost se k podkladům vyjádřit návrhy žalobce zamítl, a tím porušil zásadu projednání v přítomnosti účastníků, řízení tak je stíženo vadou ve smyslu ust. § 62 odst. 1 písm.c) správního řádu.

Úřad vycházel z nepravdivých, nepřesných zpráv a podkladů, resp. důkazů, které neprovedl a účastníka s nimi neseznámil, rozhodoval bez součinnosti s účastníkem, nedal mu možnost se vyjádřit, nezabýval se věcí odpovědně a nerozhodl bez zbytečných průtahů.

Žalobce nesouhlasí se závěrem, že otázku, zda rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci, si nesměl Úřad posoudit jako předběžnou dle § 40 odst. 2 spr.ř., jak se dovolává, když nešlo o posouzení, zda žalobce spáchal přestupek, ale o to, zda bylo žalobci rozhodnutí o přestupku řádně doručeno a zda nabylo právní moci. S odvoláním na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ohledně správního trestání pak žalobce tvrdí, že až od právní moci rozhodnutí o přestupku lze považovat osobu za pachatele (a vést ji v evidencích), protože až pravomocným rozhodnutím je správní orgán vázán, přitom jde o okamžik materiální právní moci (musí být rozhodnutí řádně doručeno) nikoli o chybně vyznačenou právní moc. S odvoláním na nálezy Ústavního soudu III.ÚS 138/2000 se žalobce pak dovolává toho, že obecné soudy jsou z úřední povinnosti povinny zkoumat i nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku a nejsou povinny vycházet z vyznačení právní moci správním orgánem dle § 135 o.s.ř.; vyznačení právní moci je svojí právní povahou veřejnou listinou, která osvědčuje či potvrzuje pravdivost určité skutečnosti jenom potud, není-li prokázán opak.

Žalobce tvrdí, že tak bylo v pravomoci a zároveň povinnosti Úřadu se zabývat otázkou právní moci rozhodnutí o přestupku, protože byla klíčová pro posouzení, zda údaje, uchovávané o něm v informačních systémech orgánů veřejné správy, jsou či nejsou pravdivé. Úřad se odmítl touto zabývat, ačkoliv jak vyplývá Okresní soud Benešově ke zjištění této skutečnosti provádět důkazy včetně znaleckého posudku, z něhož vyplývá, že rozhodnutí o uložení pokuty za přestupek nebylo zástupci žalobce řádně doručeno a nenabylo tudíž právní moci. Proto informace o subjektu údajů v informačních systémech orgánů veřejné správy, že spáchal přestupek a že byl povinen zaplatit pokutu uloženou jsou nepravdivé. Úřad však tyto důkazy vůbec nehodnotil (*denegatio iustitae*).

Obdobně je tomu v případě zamítnutí návrhu na uložení povinnosti k bezplatnému poskytnutí informace o všech uchovávaných osobních údajích, který nemohl být vyčerpán uložení této povinnosti na základě pravomocného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 č.j. 10 C 1/98-147 ze dne 30.8.2001, neboť tímto rozsudkem bylo rozhodnuto o zcela jiné jeho žádosti uplatněné již v roce 1997, zatímco předmětem řízení před Úřadem byla jiná jeho žádost uplatněná v roce 2000. Takovou žádost pak bylo právem podat bezplatně jednou ročně a za přiměřenou úhradu kdykoliv. Zároveň informace poskytnuté podle uvedeného rozsudku byly poskytnuty na základě jiné žádosti z roku 97, ale zároveň byly neúplné a jsou předmětem soudní exekuce.

Žalovaný tedy žalobci odepřel ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním osobních údajů ve smyslu čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a současně porušil jeho právo podle čl. 38 odst. 2 listiny na projednání věci bez zbytečných průtahů.

V závěru žaloby žalobce poukázal na to, že již v rozkladu vznesl námitku proti postupu úřední osoby- ředitelky odboru správních činností Úřadu s tím, že její postup vzbuzuje oprávněné pochybnosti o její nestrannosti a nepodjatosti ve vztahu k předmětu řízení a vůči jeho osobě, a to s ohledem na množství porušení zákona oprávněnou úřední osobou. Rozhodnutí o rozkladu se s touto námitkou dostatečným způsobem nevypořádalo a především o této námitce nebylo rozhodnuto postupem podle § 12 správního řádu, nebylo tedy přezkoumáno v plném rozsahu toto rozhodnutí a bylo v řízení zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí. Tuto námitku pak žalobce v dalším doplnění žaloby z 13.7.2009 doplnil odkazem na judikaturu krajských soudů.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě především odkázal na odůvodnění rozhodnutí orgánů obou stupňů s tím, že se v nich s argumenty žalobce vypořádal. Dále předně navrhl, aby soud žalobu odmítl postupem podle § 68 písm. b) s.ř.s. a s odkazem na ustanovení § 46 odst. 2 s.ř.s. neboť jde o přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. K tomu odkazuje na usnesení zdejšího soudu 11 Ca 115/2008 -45 ze dne 25. července 2008. Napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve věci soukromoprávní o nároku nikoliv ve věci veřejného subjektivního práva, a proto má být žaloba podrobena postupu podle páté části OSŘ.

Ke konkrétním námitkám žalobce stran doručování oznámení o zahájení řízení a sdělení o možnosti seznámit se s podklady, poukázal na to, že v soudním spise byla založena k žalobě plná moc udělená Nezávislé odborové komisi se sídlem Musílková 42/260, Praha 5, která byla doručena soudu jako součást žaloby, na které je však u zástupce žalobce uvedená odlišná adresa sídla (Šárovo kolo 2/981 Praha 5). Nejednoznačnost a nejistotu způsobil tak žalobce uvedením dvou adres. Žalovaný v řízení vychází z údajů uvedených v plné moci, které si dále pověřuje, žalovaný tak před odesláním oznámení o zahájení řízení ověřil adresu právního zástupce v Registru ekonomických subjektů Českého statistického úřadu, z něhož vyplynulo, že Nezávislá odborová organizace sídlí právě na adrese Musílkova 42/260 Praha 5. Výpis z registru ze dne 18. července 2008 je součástí správního spisu na listu č. 52. Proto bylo oznámení o zahájení řízení posláno 20.7. 2008 na adresu zástupce uvedenou v plné moci, toto se však vrátilo s tím, že na uvedené adrese adresát neznámý, a proto bylo doručováno přímo žalobci, který jej převzal 14. srpna 2008 a na toto nereagoval, jak sám uvádí v žalobě. Tvrzení, že se nemohl vyjádřit je tedy nepravdivé a účelové, sám uvádí, že tak neučinil úmyslně.

Pokud žalobce namítá, že se nemohl seznámit s vyjádřením ostatních účastníků a nebyla mu dána možnost reagovat na jejich obsah, pak oznámení z 8. září 2008 o možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí bylo doručováno doporučeně, zásilky jsou v takovém případě předány adresátovi proti potvrzení o převzetí, nelze-li ji doručit je vrácena odesílateli, který se tak o nedoručení dozví, pohyb doporučené zásilky je držitelem poštovní licence dokumentován a lze jej pak ověřit. Předmětná zásilka nebyla Úřadu vrácena, nebylo tedy důvodné pochybovat o tom, že žalobce se o ukončení shromažďování podkladů dozvěděl.

Veškeré argumenty žalobce týkající se porušení jeho procesních práv spočívají výhradně na teoretické konstrukci, že zásilky doručené přímo žalobci, nikoli jeho zástupci, nebyly doručeny vůbec. Tento přístup žalovaný odmítá, když nadto procesní pasivita byla, jak sám uvádí, rozhodnutím žalobce samého, nikoliv důsledkem absence informací o řízení.

K námitce neprovedení důkazů a nenařízení jednání, žalovaný poukazuje na to, že ze spisu zcela zřejmé, že rozhodoval na základě soudního spisu a považoval za dostačující provedení důkazu listinami; povaha věci nevyžadovala doplnění dokazování jinými prostředky, žádné návrhy účastníci nepředložili a byla dána možnost seznámit se s podklady; žalovaný trvá na tom, že nebylo v jeho pravomoci posuzovat otázku, zda rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci. Pokud by tuto otázku jako předběžnou řešil, rozhodoval by o věci, o níž není oprávněn rozhodnout.

Při zpracování osobních údajů je nutno hledat právní titul pro takové zpracování. Pro příslušné orgány pravomocné rozhodnutí o tom, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku bylo nepochybně právním titulem pro zpracování nezbytných osobních údajů v příslušných evidencích. Do doby, dokud nebylo předmětné rozhodnutí zrušeno, přestože bylo ze strany žalobce zpochybněno jeho doručení, je zpracování předmětných informací v souladu s právní úpravou a dotčené subjekty tak neporušily zákon. Opačný výklad by vedl k absurdnímu závěru, že již v okamžiku, kdy je správní rozhodnutí zpochybněno, bez ohledu na konečné rozhodnutí kompetentních orgánů, pozbývá příslušný orgán právní titul ke zpracování osobních údajů.

Na základě tohoto odmítá tak námitku žalobce, že Úřad mu odmítl ochranu, tento postup nepředstavuje denegatio iustitiae; rozhodnutí Úřadu, kterým žalobci nevyhověl, nelze považovat za porušení ústavního principu spočívající v odmítnutí spravedlnosti, neboť tento princip spočívá v tom, že dojde o odmítnutí ve věci vůbec rozhodnout, nikoliv v tom, že rozhodnutí vydané neodpovídá názoru účastníka.

Ohledně návrhu na uložení povinnosti Ministerstvu vnitra a Ministerstvu dopravy bezplatně žalobci poskytnout zprávu o všech informacích uchovávaných o něm ve všech informačních systémech jimi provozovaných, žalovaný uvádí, že Obvodní soud pro Prahu 5 rozhodoval sice o jiné, avšak obsahově stejné žádosti žalobce a žalobce následně prokazatelně požadovanou informaci obdržel. Smyslem informační povinnosti upravené zákonem na ochranu osobních údajů je umožnit subjektu zjistit, zda jsou o jeho osobě daným správcem zpracovávány osobní údaje, a to především z důvodu případného uplatnění jeho dalších práv. Opakované uložení identické povinnosti témuž správci je proto v rozporu se smyslem právní úpravy dle § 17 písm. l) zákona 256/1992Sb. Je třeba také zohlednit fakt, že vzhledem k povinnosti správce aktualizovat nepřesné a likvidovat nikoli nezbytné údaje by uložení povinnosti Ministerstvu vnitra a Ministerstvu dopravy sdělit žalobci jím požadované informace v současné době byly poskytnuty kvalitativně zcela odlišné informace, než jakých se žalobce původně podáním domáhal.

K tvrzení žalobce, že v rozkladu uplatnil námitku podjatosti ředitelky odboru správních činností s ohledem na její postup, žalovaný s poukazem na § 9 odst. 1 správního řádu poukazuje na to, že žalobce nenamítal, že by ředitelka odboru měla jakýkoli poměr k věci nebo k němu samotnému či jeho zástupci, žalovaný proto nepovažoval žalobcem vyjádřenou domněnku, že ředitelka odboru ignorovala zákonná ustanovení, za námitku podjatosti dle § 10 správního řádu, neboť podjatost se posuzuje nikoliv podle způsobu aplikace právních předpisů, ale podle poměru pracovníka správního orgánu k věci samé, účastníkům řízení nebo zástupcům. Skutečnost, že žalovaný o výše uvedené námitce nerozhodl, tak nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí, když navíc tato námitka

byla uplatněna až v rozkladu po vydání rozhodnutí prvního stupně ředitelkou odboru správních činností.

A.

Městský soud v Praze se předně musel vypořádat s návrhem žalovaného, aby soud žalobu odmítl postupem podle § 68 písm. b) s.ř.s. a s odkazem na ustanovení § 46 odst. 2 s.ř.s. neboť jde o přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci ve věci soukromoprávního nároku, nikoli veřejného subjektivního práva.

Žalovaný (s odkazem na usnesení zdejšího soudu 11Ca 115/2008-45 ze dne 25. července 2008) argumentuje tím, že i v této věci nárok žalobce proti Ministerstvu vnitra, Ministerstvu financí a Ministerstvu dopravy je svou povahou nepochybně soukromoprávní věcí, vyznačuje se rovným postavením v jejich vzájemném vztahu. Podle žalovaného tomu odpovídá i znění § 21 odst. 1 zákona č. 101/2000Sb. ve znění zákona č. 439/2004 Sb., dle kterého má subjekt údajů právo obrátit se na správce osobních údajů a požadovat konkrétní jednání po správci a pokud správce této žádosti nevyhoví, vzniká subjektu údajů právo obrátit se na Úřad, aby spor rozhodl a autoritativně uložil správci údajů povinnost konat ve smyslu návrhu, nebo návrh zamítl. V případě nároků dle ust. § 21 písm.a) a b) zákona č. 101/2000 Sb. lze podle žalovaného analogicky odkázat na nároky vyplývající z ust. § 13 odst. 1 občanského zákoníku, které jsou formulovány obdobně a mají shodný charakter. Ochrana osobních údajů v zákoně č. 101/2000 Sb.(k tomu srov. § 1) je v rovině soukromoprávní pouze speciální právní úpravou ve vztahu k obecné úpravě ochrany osobnosti v občanském zákoníku (§ 11 občanského zákoníku). Proto má být žaloba podrobena postupu podle páté části OSŘ.

Soud v daném případě pro žalovaným navrhovaný postup neshledal podmínky z těchto důvodů:

Žalobce dne 31. května 2000 (tj. poslední den účinnosti zákona č. 256/1992 Sb.) podal Okresnímu soudu v Benešově žalobu, kterou označil jako „Žalobu o náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem a o splnění povinnosti podle zákona č. 256/1992 Sb.“ Z obsahu podání (v rozsahu v jakém se vztahovalo k prvnímu žalobci T.H., nikoli k dalším tam označeným žalobcům) plyne, že žalobce se domáhal vůči České republice-Ministerstvu vnitra a České republice-Ministerstvu financí náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem (kterou vyčíslil na 600,-Kč), a to proto, že nebylo vyhověno jeho stížnostem na postup Policie ČR, v nichž namítal nesprávnost „záznamu o pokutě za přestupek ze dne 9.11.1994“ v informačních systémech Policie ČR, kdy tato nadto předala informaci finančním orgánům, jimiž jsou tyto nepravdivé údaje rovněž evidovány. Žalobce dále v tomto podání tvrdil, že došlo ze strany prvního žalovaného k porušení povinností dle § 16, § 17 písm. b), c), e) a l) zákona č. 256/1992 Sb. a § 19 odst. 1 téhož zákona, a proto uplatnil nárok dle § 20 písm. a), b), d), e) zákona č. 256/1992Sb., dle petitu mj. poskytnutí zprávy o všech informacích uchovávaných o žalobci ve všech informačních systémech provozovaných Ministerstvem vnitra, uložení povinnosti oběma žalovaným zlikvidovat všechny nepravdivé údaje o žalobci v provozovaných systémech ohledně uložení uvedené pokuty, písemně se omluvit za nesprávné vedení nepravdivých údajů atd. Dne 30. září 2002 žalobce rozšířil okruh žalovaných o Českou republiku-Ministerstvo dopravy, dne 16. října 2002 vzal z části svůj návrh zpět a poté byl v průběhu jednání před soudem konaném 21.6. 2004 návrh subjektem údajů (žalobcem) z části změněn a opětovně z části vzat zpět.

Okresní soud v Benešově dne 30. června 2004 pod č.j. 10 C 742/2000-353 usnesením řízení zastavil s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena Úřadu pro ochranu osobních údajů, a to z důvodu, že podle zákona č. 101/2000 Sb. pravomoc ve věci rozhodnout přešla na Úřad pro ochranu osobních údajů, jak plyne z rozhodnutí zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6.2.2004 č.j. Konf 15/2003-24. Toto usnesení bylo následně potvrzeno usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 27. října 2004, které nabylo právní moci 6.1.2005. Z tohoto rozsudku na str. 3 plyne i aktuální znění žalobního návrhu po změnách, uvedený soud pak (str. 5) mj. dovodil, že Úřad pro ochranu osobních údajů již není pouze správním orgánem dozorčího typu (k ukládání pokut), ale má pravomoc i k nápravě vadných zásahů do práv subjektů údajů, které jsou v zásadě totožné se způsoby nápravy dle předchozího předpisu. Úřad sice neprojednává a nerozhoduje žádosti subjektu údajů jako spory, ale poskytuje jim ochranu plně srovnatelnou s ochranou soudní.

Dovolání žalobce bylo usnesením Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. března 2005 č.j. 30 Cdo 449/2005-421, které nabylo právní moci 9. června 2005, zamítnuto s tím, že usnesení krajského soudu je správné. Nejvyšší soud mj. v odůvodnění uvedl, že i přes odlišnosti se úprava obsažená v zákoně č. 256/1992 Sb./§20 písm.d)/ a v zákoně č. 101/2000 Sb.(v tehdejší znění; § 21 odst. 2) shodovala v tom, že v obou případech obsahovala zvláštní úpravu nároku fyzické osoby na zaplacení přiměřené peněžní úhrady /náhrady/ v případě dotčení osobnostních práv; novela provedená zákonem č. 439/2004Sb. pak nově koncipovala ust. § 21, a v odst. pátém nově stanoví, že pokud vznikla subjektu údajů jiná než majetková újma, je třeba při uplatňování nároku postupovat podle § 13 občanského zákoníku. Soud dále uvedl, že právní základ žalobcem uplatněného nároku odpovídal úpravě nároku podle § 21 odst. 2 písm.d/ zákona č. 101/2000Sb. v tehdejší znění, v žádném případě nešlo o nárok ve smyslu ust. § 13 občanského zákoníku.

Soudem postoupená věc byla doručena Úřadu dne 8. srpna 2005. Úřadem byla nejprve založena bez opatření s tím, že v době od podání žaloby do postoupení věci Úřadu došlo k zásadní změně zákona č. 101/2000 Sb.(novelou provedenou zákonem č. 439/2004 Sb. s účinností od 26.7.2004) a Úřad již nemá kompetenci rozhodovat o povinnosti správce zdržet se jednání, kterým dochází k porušení povinnosti stanovené zákonem a odstranit vzniklý stav.

Na základě žaloby na ochranu proti nečinnosti Úřadu Městský soud v Praze rozsudkem č.j. 7 Ca 285/2005-19 ze dne 30. dubna 2008, který nabylo právní moci 16. června 2008, rozhodl, že Úřad ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku je povinen v této věci rozhodnout. Z odůvodnění rozsudku se podává, že v návaznosti na již shora zmíněné závěry zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002Sb. vyjádřené v rozhodnutí č.j. Konf. 15/2003-24, soud s ohledem na přechodné ustanovení čl.II bod 3 zákona č. 101/2000Sb. ve znění zákona č. 439/2004 Sb. dovodil, že je dána kontinuita procesní úpravy vztahující se k nárokům plynoucím z veřejného subjektivního práva na ochranu osobních údajů v informačních systémech a pravomoc Úřadu rozhodnout v rozsahu uvedeném v ust. § 21 zákona č. 101/2000 Sb. ve znění účinném do 26.7.2004 ve věci zahájené podáním žalobce ze dne 31.5.2000 je dána.

Otázky, zda rozhodnutí Úřadu dle § 21 zákona č. 101/2000 Sb. ve znění do novely provedené zákonem č. 439/2004 Sb. je rozhodnutím o veřejném subjektivním právu nebo o právu vyplývajícím ze soukromoprávních vztahů, se nepřímo dotkl rozsudek Nejvyššího správního soudu z 28.2.2007 č.j. 8 Ans 4/2006-68, v jehož odůvodnění se

uvádí, že ust. § 21 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů zakládá subjektu údajů veřejné subjektivní právo – právo obrátit se na Úřad s žádostí o zajištění opatření k nápravě a tomuto právu odpovídá povinnost Úřadu o jeho žádosti rozhodnout. Zde sice nelze odhlédnout od skutečnosti, že v případě projednávaném v označené věci Nejvyšším správním soudem šlo o žalobu na ochranu proti nečinnosti Úřadu, a v těchto případech je judikaturou zaujat jednoznačný závěr, že institut žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu slouží k ochraně i tam, kde má správní orgán pravomoc rozhodnout i ve věci soukromoprávních nároků, neboť právo na to, aby v řízení zahájeném podáním návrhu bylo rozhodnuto, je veřejným subjektivním právem, nelze však odhlédnout od další, popř. navazující judikatury Nejvyššího správního soudu.

Stran dané otázky soud pro stručnost odkazuje na řízení vedené Nejvyšším správním soudem pod sp.zn. 1 As 93/2009, z něhož lze dovodit, že právo, o němž je Úřadem rozhodováno na základě návrhu na zahájení řízení dle § 21 zákona o ochraně osobních údajů je, popř. bylo minimálně do účinnosti novely provedené zákonem č. 439/2004 Sb., posuzováno jako veřejné subjektivní právo. Městský soud k tomu poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 93/2009-121, navazující nález Ústavního soudu sp.zn. I ÚS 1783/10 a následné usnesení č.j. 1As 93/2009-212, jímž je věc předkládána rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu (k datu vydání tohoto rozsudku městského soudu nebylo rozšířeným senátem rozhodnuto) a judikaturu zde označenou. Nejvyšší správní soud rozšířenému senátu v uvedeném případě nastolil sice jinou otázku (a ve vztahu k právní úpravě účinné po novele provedené zákonem č. 439/2004 Sb.) je však zjevné, že pochybnost o tom, zda rozhodnutí Úřadu, potažmo předsedy Úřadu, vydaná podle právní úpravy účinné do novely provedené zákonem č. 439/2004 Sb. je rozhodnutím o veřejném subjektivním právu, zde vůbec nevystává.

Lze odkázat na původní rozsudek Nejvyššího správního soudu v této věci č.j. 1As 93/2009-121, jímž byla kasační stížnost zamítnuta (zejména body 17, 21 a 23) následně zrušený nálezem Ústavního soudu, v intencích v tomto rozsudku uvedené argumentace i na bod 27 navazujícího usnesení 1 As 93/2009-212, kde Nejvyšší správní soud hovoří o případných jiných důvodech odmítnutí žaloby dle soudního řádu správního (když tuto žalobu jako žalobu obecně projednatelnou ve správním soudnictví odmítl městský soud pro opožděné uvedení žalobních bodů, viz bod 5), s tím, že pokud by nebyly jiné důvody pro odmítnutí dány, bylo by nutno kasační stížnost zamítnout (a to po vyřešení právě nastolené otázky rozšířenému senátu), dále bod 28 („představovalo by rozhodnutí zásah do právní sféry ... a jednalo by se o rozhodnutí dle § 65 s.r.s.“), body 30, 31, 38 a zejména pak bod 41, kde je poukazováno na rozdíl mezi původní a novou právní úpravou, s tím, že „zákon o ochraně osobních údajů, ve znění zákona č. 439/2004 Sb., již toto subjektivní veřejné právo jedince (subjektu údajů) nezakotvuje“.

Soud pro úplnost doplňuje, že jestliže pravomoc rozhodnout ve věci zahájené podáním žalobce ze dne 31.5.2000 přešla s účinností zákona č. 101/2000Sb. od 1.6.2000 z obecných soudů na Úřad pro ochranu osobních údajů, je nutno reflektovat i skutečnost, že k tomuto datu byla účinná právní úprava „správního soudnictví“ založená zákonem č. 519/1991Sb., obsažená v ust. § 244 a násl. občanského soudního řádu ve znění účinném až do 31.12.2002, a až od 1.1.2003 došlo k rozdělení věcné příslušnosti soudů na soudy, jímž přísluší rozhodovat ve věcech ochrany veřejného subjektivního práva postupem podle zákona č. 150/2002 Sb.(soudní řád správní) a na soudy, jímž přísluší rozhodovat ve věcech, kde správní orgán rozhodl podle zvláštního zákona o sporu nebo jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromoprávních, a to podle ust. § 244 a násl. občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1.1.2003 (změna provedena zákonem č. 151/2002 Sb).

Podle čl.10 Listiny odst. 1 má každý právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno, podle odst.2 má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a podle odst. 3 má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Z uvedených ustanovení lze dovodit, že z obecného práva na ochranu proti neoprávněným zásahům do soukromého a rodinného života je zvláště v čl. 10 odst. 3 Listinou kladen důraz na právo na ochranu údajů o konkrétní (každé) osobě. Institut ochrany osobnosti dle § 11 občanského zákoníku představuje soukromoprávní prostředek ochrany proti neoprávněným zásahům do soukromého a rodinného života, který lze k ochraně využít bez ohledu na úspěšnost využití jiných institutů např. institutu práva na odpověď či práva na dodatečné sdělení dle § 10, 11 a násl. zákona č. 46/2000 Sb. o právech a povinnostech při vydávání periodického tisku (dále jen „tiskový zákon“) a pod. Právo domáhat se ochrany osobnosti postupem podle ust. § 11 a násl. občanského zákoníku tak nepředstavuje z hlediska zákonodárce jediný a dostatečný prostředek ochrany před zásahem do soukromého života, popř. ochrany údajů o osobě v demokratické společnosti, je nutno připustit, že nad tento rámec jako nezbytné shledal zákonodárce nutnost stanovit prostředky další, a to i veřejnoprávní regulací.

Zákon č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů tak představuje, jak konečně vyplývá z vymezeného předmětu úpravy v § 1 tohoto zákona, konkrétní naplnění práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromí, a to pro případy zpracování údajů o osobě ve smyslu čl. 10 odst. 3 Listiny adresáty této normy. K přijetí této veřejnoprávní úpravy resp. její postupné novelizaci pak kromě toho vedly i závazky České republiky jako členského státu Evropských společenství, vyplývající mj. i ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 95/46/ES, přičemž je zřejmé, že veřejnoprávní regulace ochrany osobních údajů ve všech členských státech (v daném rozsahu) byla shledána nezbytnou pro ochranu práv a svobod druhých (ústavního práva subjektu údajů na jejich ochranu), sledovala legitimní cíl i ve smyslu čl. 10 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a byla nastolena podle názoru soudu předvídatelným způsobem, tj. daným zákonem v intencích Směrnice. Tato veřejnoprávní úprava obecně nenahrazuje soukromoprávní instituty ochrany, ani nevylučuje jejich současné využití dotčenou osobou, nýbrž akcentuje skutečnost, že ochrana osobních údajů má význam celospolečenský (pro fungování státu) a je v rozsahu zákonem vymezeném proto i pod jeho ochranou a plnění povinností adresátů této normy je i možné vynucovat (neplnění je sankcionováno státem), nikoli vystaveno toliko možné nápravě pořadem práva (v soukromoprávním sporu).

Městský soud v Praze z uvedených důvodů žalobu neodmítl.

B.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (75 s.ř.s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

O námitkách žalobce uvážil soud takto:

Žalobce předně tvrdí, že Úřad, poté co mu byla věc soudem postoupena k rozhodnutí byl nečinný a dále ani po zahájení řízení nevydal rozhodnutí ve lhůtě soudem stanovené, ani jej o důvodech prodloužení lhůty neinformoval. Uvedené tvrzení, jakkoli má své opodstatnění, nemohlo mít vliv na posouzení merita věci a zákonnost vydaného

rozhodnutí. Žalobce se domohl ochrany proti nečinnosti u soudu (rozsudek 7 Ca 285/2005-19) a nevydání rozhodnutí ve lhůtě zákonem stanovené popř. stanovené i rozhodnutím soudu, samo o sobě nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Za vadu řízení, která žalobce zkrátila v jeho právech dále žalobce označuje postup Úřadu, aprobovaný předsedou Úřadu při doručování, a to od počátku řízení vedeného Úřadem, včetně doručení rozhodnutí Úřadu ze dne 3.10.2008.

Ze spisu vyplývá, že Úřad zaslal všem dotčeným subjektům oznámení o zahájení správního řízení - přípis ze dne 22.7.2008. Žalobce jako subjekt údajů (původní navrhovatel) byl podle podané žaloby Okresnímu soudu v Benešově v řízení zastoupen Nezávislou odborovou komisí, odborovou organizací, jejíž sídlo uvedené v žalobě bylo Praha 5-Šárovo kolo 2/981 (kam soud zástupci žalobce po dobu řízení doručoval), dle plné moci k žalobě připojené i razítka této odborové organizace, bylo její sídlo v Praze 5, Musílkova 42/260. Úřad písemnost zaslal na adresu Musílkova 42/260, Praha 5 odkud se vrátila s tím, že adresát je neznámý, zástupci žalobce se tak oznámení nepodařilo doručit. Následně bylo oznámení doručeno do vlastních rukou žalobce dne 14.8. 2008.

Žalobce v žalobě nepopírá, že oznámení ze dne 22.7.2008 sám osobně dne 14.8. 2008 převzal, uvádí sám, že zaujal postoj, že nejde o řádné doručení, když má pro řízení zástupce, a proto nereagoval, protože kdyby tak učinil podle stávající judikatury by tak zhojil vadu doručení a s ohledem na přístup žalovaného neměl zájem konvalidovat hrubé nedostatky v procesním postupu. Z uvedeného vyplývá (ve shodě s konstantní judikaturou), že do dispozice žalobce se oznámení o zahájení řízení dostalo a jeho procesní obrana tak nebyla tímto postupem zásadním způsobem dotčena. Nedostatek doručení tohoto oznámení zástupci žalobce byl převzetím tohoto oznámení žalobcem samým zhojen a žalobcem účelově volený přístup, který v žalobě popisuje, soud proto hodnotí k jeho tíži. Žalobce byl v daném případě iniciátorem vedeného řízení, byl to on, kdo se domáhal ve své věci rozhodnutí a pakliže se rozhodl „střežit svá práva“ uvedeným způsobem, nelze takový přístup zohlednit v jeho prospěch. Soud proto neshledal postup Úřadu ani odůvodnění rozhodnutí předsedy Úřadu ohledně tohoto postupu (str. 5, posl. odst. zdola) nezákonným.

Ohledně dalších namítaných vad ze správního spisu plyne, že k oznámení o zahájení řízení se na str. 21-25 správního spisu vyjádřili ostatní účastníci řízení, oznámení z 8.9.2008 o možnosti seznámit se s podklady je ve spise založeno s rozdělovníkem pro všechny účastníky, mj. je v něm přímo označen žalobce, vrácené doručky k tomuto oznámení připojeny nejsou (u žádného z adresátů). Rozhodnutí Úřadu ze dne 3.10.2008 (viz shora výrok na str. 1-2 tohoto rozsudku) bylo doručeno přímo žalobci dne 20.10.2008. Následně dne 27.10.2008 podal zástupce žalobce, tehdy Nezávislá odborová komise (jednající Mgr. M. Š.) odvolání proti rozhodnutí Úřadu a současně tento zástupce požádal o řádné doručení rozhodnutí jemu, uvedl sídlo zástupce, na které bylo následně rozhodnutí 11.11.2008 tomuto zástupci doručeno. Dne 14.11.2008 podal žalobce prostřednictvím zástupce rozklad, který odůvodnil v podání ze dne 4.12.2008. V rozkladu žalobce namítl nedostatky v doručování písemností Úřadem obdobně jako v žalobě, předseda Úřadu v žalobou napadeném rozhodnutí, ohledně doručení oznámení o možnosti seznámit se s podklady před orgánem I. stupně uvedl (str. 6), že účastníci byli vyzváni k seznámení se s podklady doporučeným dopisem, této možnosti však využilo jen pouze Ministerstvo financí, jak vyplývá ze záznamu o nahlédnutí do spisu ze dne 18.9.2008. Žalovaný proto uzavřel, že vzhledem k tomu, že se doporučená zásilka nevrátila, dovozuje, že žalobce byl informován, dále pak k tomu zdůraznil, že rozhodnutí Úřadu vycházelo z podkladů ze soudního spisu postoupeného Úřadu, tedy z těchž, ke kterým se

subjekt údajů (žalobce) již prostřednictvím svého zástupce vyjadřoval v průběhu řízení před soudem, neboť Úřad již žádné další dokazování neprováděl.

Soud připouští, že při absenci vrácené doručky k výzvě ze dne 8.9.2008, je na straně Úřadu důkazní nouze, soud však v daném případě přihlédl k věrohodnosti tvrzení Úřadu (rep. předsedy Úřadu), že tato písemnost byla doručována doporučeně přímo žalobci a zásilka se nevrátila jako nedoručená, když obdobně je tomu u ostatních účastníků, jeden z nich se pak k seznámení s podklady řádně dostavil.

Při vážení faktické míry dotčení v právech žalobce jím takto tvrzenou vadou (a namítaným postupem v rozporu s ust. § 33 spr. řádu) soud přihlédl k obsahu těchto podaných vyjádření v jakém se dotkla či mohla dotknout merita projednávané věci a obrany žalobce, když jak předseda Úřadu zdůraznil, Úřad vycházel z dokazování dříve provedeného soudem a sám dokazování další neprováděl.

Z podaného vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 7.8.2008 (doručeného 8.8.2008) vyplývá toliko, že tento účastník žádá o sdělení, kdy se bude moci seznámit s případným doplněním dokazování, z jeho následného vyjádření doručeno 3.9.2008 pak plyne, že po dokončení prověrky spisového materiálu ohledně žalobce a poskytnutí žalobci zprávy o informacích ze všech informačních databází, u nichž je toto ministerstvo správcem či zpracovatelem, že žalobci na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 č.j. 10 C 1/98 ze dne 3.8.2001 zaslalo ministerstvo spolu s rozhodnutím PPR-44-1/SŘI-SOU-2002 i osobní uchovávané údaje v informačních systémech. Tyto pak byly v souladu se zákonem po pěti letech skartovány, dále byly poskytnuty informace i jako podklady pro soudní řízení Okresnímu soudu v Benešově pod P-696/2004, a jsou součástí přílohy tohoto dopisu. V ostatním s poukazem na změnu právní úpravy odmítlo nárok na omluvu požadovanou žalobcem. Ohledně rozhodnutí o přestupku z 28.8.1995 pak uvedlo, že nenabylo právní moci, protože bylo převzato pracovníci pošty, nelze je ale prohlásit za neplatné. V tomto rozsahu reagovalo uvedené ministerstvo na skutečnosti vyplývající již z řízení vedeného před Okresním soudem v Benešově, na které žalobce rovněž odkazuje, zejména stran provedeného dokazování, že doručku k předmětnému rozhodnutí o přestupku podepsala doručovatelka (viz blíže níže). Skutečnosti ohledně řízení u Obvodního soudu pro Prahu 5 pak jako účastníku onoho řízení musely být žalobci rovněž známy.

Ministerstvo financí ve vyjádření namítlo, že do jeho kompetence nespadá poskytování jakýchkoli údajů k daňovým dlužníkům, když k tomu je příslušný pouze konkrétní správce daně (zde Finanční úřad v Benešově).

Ministerstvo dopravy ve vyjádření z 21.8.2008 (doručeném dne 25.8.2008) uvedlo s odkazem na obsah spisu (nutno rozumět postoupeného soudem), že žalobce požádal o poskytnutí údajů Ministerstvo vnitra, které bylo před rokem 2001 příslušným orgánem a údaje mu byly tímto ministerstvem poskytnuty. Podle platné právní úpravy následně od 1.1.2001 do 30.6.2006 obsahoval registr řidičů evidenci spáchaných přestupků proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, za které byla uložena pokuta vyšší než 2000,- Kč, a to po dobu tří let od jejich spáchání a údaje o zákazech činnosti (zákazu řízení motorových vozidel uložených soudem nebo správním orgánem). Z evidenční karty řidiče je zřejmé, že žalobce neměl od roku 2000 do roku 2007 evidovány žádné přestupky proti bezpečnosti provozu ani zákaz činnosti. Správcem registru řidičů je příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností (příslušný dle trvalého pobytu řidiče), který je oprávněn poskytnout údaje z registru řidičů oprávněným subjektům. Ministerstvo vede centrální registr a poskytuje podle § 122 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. pouze ty údaje, které jsou vedeny

v řidičském průkazu, vyjma rodného čísla. Místně příslušným správní orgánem ohledně registru řidiče T.H. je Magistrát hl.m. Prahy.

Z vyjádření uvedených ministerstev tak podle soudu plyne popření jejich přímé kompetence (nedostatek pasivní legitimace jako povinného subjektu) poskytnout žalobci bezplatně Zprávu o všech informacích uchovávaných o jeho osobě ve všech informačních systémech, resp. Zprávu ve smyslu ust. § 17 písm.l) zákona o ochraně osobních údajů vztahující se k údajům požadovaným žalobou tj. zda evidují jeho postih za přestupek z roku 1994, rep. vymáhají pokutu 500,-Kč mu uloženou rozhodnutím, jehož nabytí právní moci žalobce žalobou zpochybňoval. Uvedené orgány rovněž již v řízení před Okresním soudem v Benešově poukazovali na přechod kompetencí(proto také žalobce rozšířil žalobu proti Ministerstvu dopravy) a na systém vedení dotčených evidencí stran doby, po kdy jsou údaje uchovávány i pasivní legitimace v daném sporu (viz např. vyjádření Ministerstva vnitra na čl. 56 a Ministerstva financí na čl. 61 spisu Okresního soudu v Benešově, protokoly z jednání tamtéž).

Soud proto námitku žalobce, že byl vadným postupem správního orgánu v důsledku neseznámení s těmito vyjádřeními ostatních účastníků k oznámení o zahájení řízení, zkrácen ve svém právu na obranu, neshledal důvodnou. Formální nedostatek doručení výzvy z 8.9. 2008, pokud k němu vůbec došlo (vzhledem k absenci doručenky) nemohl mít dopad na posouzení merita věci, neboť tato vyjádření jednak obsahovala sdělení – informace již žalobci známé, jednak nebyla zásadním podkladem pro rozhodnutí ve věci. Žalobce ani v rozkladu ani ve správní žalobě netvrdil konkrétní skutečnost, která z těchto vyjádření plyne a vůči níž by se nemohl bránit, ale poukazoval vždy toliko na formální nedostatek v doručení uvedené výzvy z 8.9.2008, přitom přinejmenším po doručení rozhodnutí Úřadu z 3.10.2008 jemu a následně i jeho zástupci a před vlastním odůvodněním rozkladu (které bylo doručeno 4.12.2008) se mohl s uvedenými vyjádřeními seznámit a vznést konkrétní námitky na svoji obranu. Relevanci těchto vyjádření pro obranu žalobce, kterou jejich obsahu přikládal, nasvědčuje i to, že o tyto listiny (dle spisu Úřadu zn SPR-4112/08) požádal zástupce žalobce až při nahlížení do spisu u Úřadu dne 7.5.2009 před podáním správní žaloby, dále žalobce nahlížel do spisu rovněž dne 11.5.2009, v žalobě však tuto obecnou procesní námitku nijak nekonkretizoval, ač obranu uplatnit mohl.

Výhradu žalobce vůči řádnému doručení rozhodnutí Úřadu ze dne 3.10.2008 soud neshledal důvodnou, uvedená vada nezkrátila žalobce v jeho právu, když následně bylo rozhodnutí jeho zástupci doručeno a žalobce podal rozklad včas a tento byl věcně projednán (nedošlo k zamítnutí rozkladu pro opožděnost).

V dalších námitkách žalobce brojí proti zjištění stavu věci a závěrům Úřadu, potažmo předsedy Úřadu ohledně vyhodnocení tohoto stavu věci, zejména oponuje závěru relevance posouzení nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku ve vztahu k osobním údajům v evidenčních systémech orgánů veřejné správy.

Žalobce se v první řadě opětovně s odkazem na ust. § 25 odst. 3 správního řádu (zákona č. 71/1967Sb.) dovolává neúčinnosti doručování písemností ze strany Úřadu. K tomu soud odkazuje na již shora uvedené závěry, kdy nedostatky v doručování neshledal, a to i vzhledem k přístupu žalobce samého, vadou, která by zásadním způsobem mohla ovlivnit uplatnění procesních práv žalobce jako účastníka řízení, zejména práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí.

Námitku žalobce, že Úřad vydal rozhodnutí 3.10.2008, a v důsledku svého postupu při doručování a nenařizení jednání současně porušil i jeho právo na projednání věci v jeho přítomnosti a právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům, soud neshledal důvodnou. Řízení ve věci bylo zahájeno, jak sám žalobce uvádí, podáním žaloby 31.5.2000 u Okresního soudu v Benešově, který vedl řízení až do doby, kdy rozhodl o zastavení řízení před soudem a o postoupení věci Úřadu; Úřad oznámil účastníkům „zahájení“, nicméně je zjevné, že i Úřadem byl vedeno řízení ve věci jeho návrhu (žaloby) a fakticky se jednalo o pokračování v řízení Úřadem, které bylo zahájeno podáním žaloby k Okresnímu soudu v Benešově. V řízení před tímto soudem se konala jednání (viz např. protokol z jednání ze dne 17.10.2002, čl.133-136, ze dne 22.3.2004; čl. 317-324 soudního spisu) a bylo prováděno dokazování v přítomnosti žalobce, žalobce se mohl k věci vyjádřit a také tak opakovaně činil. Úřad (ani předseda Úřadu následně) neprováděl žádné důkazy další (poskytl účastníkům možnost se k věci vyjádřit vzhledem k době, která uplynula) a neshledal ani důvod k nařízení jednání, když na základě spisového materiálu shromážděného soudem a Úřadu postoupeného shledal tento (doplňný toliko shora uvedenými vyjádřeními) dostatečným pro rozhodnutí ve věci. V odůvodnění rozhodnutí Úřadu ze dne 3.10.2008 je shrnut podstatný výčet skutečností plynoucích z řízení vedeného předtím soudem, z nichž Úřad vychází, včetně rozsahu uplatněných nároků a jejich omezení pro zpětvzetí žalobcem, učiněné ještě před soudem. Z obsahu soudního spisu Okresního soudu v Benešově vyplývá, že rozsudky např. Obvodního soudu pro Prahu 5 10C 1/98-147 (č.l. 113 soudního spisu), spis Policie ČR vedený k řízení o přestupku (v soudním spise zdola), jako i vyjádření žalovaných ministerstev k věci samé, včetně např. Odpovědi Ministerstva vnitra ze dne 24.2.1999 č.j. SSI-15-7/1-02-099 zaslané žalobci, o které Úřad (následně i předseda Úřadu) opírá své rozhodnutí byla součástí již soudního spisu a důkazy žalobcem navržené (pokud i po výzvě soudu tyto navrhl) byly provedeny soudem, žalobce se k nim také v průběhu soudního řízení vyjádřil (viz uvedené protokoly z jednání). Mimo jiné z nich vyplývalo, že informace o předmětném přestupku žalobce byla v průběhu vedeného soudního řízení v evidencích vedených Ministerstvem vnitra a Ministerstvem dopravy zlikvidována, žalobce také vzal zpět žalobu mj. i v rozsahu původního požadavku na úhradu částky 600,- Kč a úhradu částky 3000,-Kč., upřesnil žalobu pokud jde o požadovanou omluvu a pod.

Městský soud v Praze proto neshledal námitku žalobce, že nedošlo k projednání věci v jeho přítomnosti, že mu nebyla dána možnost se vyjádřit, a že Úřad vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci, popř. nepravdivých a nepřesných zpráv, důvodnou; předseda Úřadu v rozhodnutí o rozkladu také stav, z něhož vycházel, řádně reflektoval (str. 6 rozhodnutí). Soud nadto připomíná, že v době, od postoupení věci soudem (2005) do doby, než Úřad přistoupil k pokračování v řízení (2008) Úřad s žalobcem komunikoval a v písemných podáních žalobci zasílaných stav věci byl podrobně popsán (složky 1-3 v deskách pod sc 00260/06).

Žalobce dále vytýká rozhodnutí Úřadu jeho závěr k otázce, kterou žalobce považuje za klíčovou, a to otázce právní moci rozhodnutí o přestupku. Úřad se odmítl podle žalobce touto otázkou zabývat a jeho závěr aproboval i předseda Úřadu, a to nesprávně, protože pro posouzení, zda údaje uchovávané o něm v informačních systémech orgánů veřejné správy jsou či nejsou pravdivé, byla tato klíčová. Žalobce k tomu odkazuje na znalecký posudek provedený v řízení před soudem, s tím, že z něho plyne, že rozhodnutí o uložení pokuty za přestupek nebylo zástupci žalobce řádně doručeno a nenabylo tudíž právní moci, a proto informace vedené o tom, že spáchal přestupek a byl povinen zaplatit pokutu jsou nepravdivé, když současně svůj podpis na doručence, již bylo zasláno toto rozhodnutí o přestupku i přímo žalobci, popřel před soudem i žalobce sám.

Z rozhodnutí Úřadu vyplývá (str. 6), že žalobce se domáhal omluvy za skutečnost, že o něm označená ministerstva uchovávala nepravdivý údaj, označující ho za osobu, které byla rozhodnutím dopravního inspektorátu Okresního ředitelství Policie ČR uložena pokuta za přestupek ze dne 9.11.1994. Úřad poukázal na to, že při posuzování tohoto nároku vycházel z § 40 odst. 2 správního řádu, dle kterého si správní orgán nemůže jako o předběžné otázce učinit úsudek o tom, zda a kým byl spáchán trestný čin, provinění nebo přestupek. Za úsudek o tom, zda se žalobce dopustil přestupku, je přitom třeba považovat nejen vydání rozhodnutí o přestupku, ale i posouzení skutečnosti, zda toto rozhodnutí nebylo právní moci. Správní orgán je proto vázán rozhodnutím o přestupku ze dne 28.8.1995, ze spisového materiálu nevyplývá, že by toto rozhodnutí bylo zrušeno, nebo že by příslušný správní orgán, který jej vydal, konstatoval, že nenabylo právní moci. Proto Úřad neshledal důvod pro přiznání omluvy, jak se žalobce domáhal. Předseda Úřadu uvedený závěr aproboval.

Soud k uvedené námitce žalobce uvádí, že ze spisu vedeného Dopravním inspektorátem Okresního ředitelství Policie ČR v Benešově u Prahy vyplývá, že na rozhodnutí o přestupku ze dne 28.8.1996 č.j. ORBN 759/DI-Př-94 je vyznačena právní moc dnem 17.9.1995, a to dle originálu doručenek zde připojených. Tomuto předcházelo řízení, v němž žalobci tak i jeho zástupci byly doručovány listiny, zástupce žalobce M.Š.-Klub právní podpory přebíral poštu buď jen uvedením podpisu či i s označením razítka Klubu právní podpory, převzetí jiných listin nebylo zpochybněno. Žalobce prostřednictvím zástupce podáním z 13.9.1996 požádal o sdělení výsledku tohoto řízení, následně 18.9.1996 byl stejnopis rozhodnutí o přestupku zaslán jeho zástupci, tento pak namítl podáním ze 7.1.1997, že rozhodnutí není pravomocné, protože na doručenkách není jeho podpis ani podpis T.H., a že doručenka T.H. je irelevantní, protože mělo být doručeno jemu jako zástupci. Podle příslušného dopravního orgánu zásilky byly zaslány doporučeně prostřednictvím České pošty (to plyne i z doručenek) a toto podání žalobce bylo postoupeno inspekci. Následný postup prokazoval žalobce při jednání u soudu 22.3.2004, vyplývalo z něj, že žalobce vůči inspekčním orgánům trval na tom, že rozhodnutí nebylo řádně doručeno, namítal však nesprávný úřední postup příslušných policejních orgánů, tento však nebyl jimi shledán. (Z tvrzení ani z obsahu spisového materiálu pak neplyne, že by poté, co se toto rozhodnutí o přestupku dostalo do dispozice zástupce žalobce (a tedy i žalobce) podal proti němu odvolání, které bylo přípustné, a využil tak obrany proti meritum věci).

Žalobce následně v žalobě podané soudu 31.5.2000 namítl, že je podle zprávy ze dne 24.2.1999 č.j. SSI-15-7/1-02-99 Ministerstva vnitra je tímto orgánem evidován v informačním systému nepravdivý údaj o uloženém trestu za přestupek z 9.11.1994.

Žalobce s odvoláním na judikaturu k otázce zkoumání doložky právní moci v nyní podané žalobě jednak bez kontextu s ostatními okolnostmi konkrétní věci se dovolává povinnosti zkoumat otázku nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku soudy. V tomto směru zdejší soud nepovažuje za nutné vést s argumentací žalobce polemiku, protože je nesporné, že soud, v případě, kdy od nabytí právní moci rozhodnutí odvisí posouzení merita věci, nutně musí zkoumat i tuto otázku, a to i z úřední povinnosti, a nemůže vycházet toliko z doložky právní moci jak ji vyznačil správní úřad, zvláště pak je-li dokonce tato zpochybněna. I sám žalobce s odvoláním na judikaturu však uvádí, že vyznačení právní moci je svojí právní povahou veřejnou listinou, která osvědčuje pravdivost určité skutečnosti potud, není-li prokázán opak. V daném případě byla na předmětném rozhodnutí o přestupku vyznačena právní moc podle doručenek vrácených poštou příslušným dopravním úřadem, tyto doručky nesly všechny předepsané náležitosti, vzhledem k ne

vždy identickému tvaru podpisů zástupce žalobce (viz srovnávací podpisy ve znaleckém posudku ze dne 16.11.2003, spis Okresního soudu v Benešově str. 235-243, zejm. str. 240 contra 242) nebyl ani zjevný důvod, aby orgány policie pochybovaly o řádném doručení zásilky. Po vyznačení právní moci rozhodnutí proto v souladu s příslušnými předpisy byly údaje o postihu žalobce za přestupek vneseny do informačních systémů. Do doby podání žaloby Okresnímu soudu v Benešově v roce 2000 žalobcem, ani poté, vzhledem k tomu, že bylo jen vzneseno zpochybnění pravosti podpisů (viz vyjádření prvního žalovaného ze dne 3.1.2001, str. 56 a násl. soudního spisu Okresního soudu v Benešově) až do doby vyhotovení znaleckého posudku v průběhu soudního řízení tak byla toliko žalobcem zpochybňována pravost podpisu zástupce žalobce M. Š. na uvedené doručence a do té doby nebyl prokázán opak, tedy vyvrácena pravdivost vyznačené právní moci rozhodnutí o přestupku. Až v průběhu soudního řízení, vzhledem k vypovědím svědků (pracovníků příslušné pošty) a znaleckému posudku bylo postaveno najisto, že podpis na doručence není podpisem zástupce žalobce M.Š. (znalecký posudek pak nezkoumal pravost podpisu samotného žalobce). Zástupce Ministerstva vnitra (viz protokol o jednání ze dne 22.3.2004, vyjádření na str. 299 dole) toto uznal; údaje o postihu za přestupek byly zlikvidovány již v průběhu onoho soudního řízení a žalobce návrh na jejich likvidaci vzal zpět (viz následné změny žalobního petitu v protokolu ze dne 21.6.2004, str. 320 dole). Z průběhu dokazování ohledně pravosti podpisu na doručenkách, vztahujících se k rozhodnutí o přestupku však rovněž vyplynulo, že žádný podíl na tom neměly příslušné orgány Policie ČR (dopravní inspektorát řádně předal zásilku poštovní přepravě), ani Ministerstvo vnitra či další ministerstva (či jiné orgány státu), ale že došlo k porušení předpisů o doručování zaměstnancem České pošty, to ostatně sám žalobce v žalobě akcentuje.

Městský soud v Praze proto neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí předsedy Úřadu, ani rozhodnutí Úřadu, jímž byl požadavek žalobce na omluvu ze strany jím označených ministerstev zamítnut (nehledě na jejich oponenturu stran pasivní legitimace, resp. orgánů, které takovou evidenci vlastně vedou), neboť z jejich strany nedošlo k porušení právních předpisů podle zákona na ochranu osobních údajů, jestliže na základě titulu - pravomocného rozhodnutí o přestupku - údaj o postihu za přestupek v evidencích zanesly. K porušení jejich povinností jako správce či zpracovatele údajů nedošlo. Pakliže Úřad pro ochranu osobních údajů odůvodnil závěr odvoláním se na ust. § 40 odst. 2 spr. řádu, je nutno připustit, že právní úprava obecně správní orgány zavazuje (aniž by postihla přechod zvláštních kompetencí na Úřad pro ochranu osobních údajů k 1.6.2000) respektovat pravomocná rozhodnutí o vině a trestu a že žalobcem označeným ministerstvům, vůči nimž se domáhal ochrany, a které jsou rovněž správními orgány, příslušelo odstranit údaje v evidencích až poté, co se prokázal opak (že rozhodnutí nebylo doručeno zástupci účastníka), nikoli pouze na základě ničím nedoloženého zpochybnění podpisu na doručence. Pro úplnost je nutno doplnit, že znaleckým posudkem byla prokázána toliko nepravost podpisu zástupce žalobce a nikoli žalobce samého, což předmětem znaleckého zkoumání nebylo.

Námítal –li žalobce, že návrh na uložení povinnosti k bezplatnému poskytnutí informace nemohl být vyčerpán uložení této povinnosti na základě pravomocného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 č.j. 10 C 1/98-147 ze dne 30.8.2001, soud této námítky nepřisvědčil. Výrokem pod bodem III. tohoto rozsudku (založen ve spise Okresního soudu v Benešově na čl. 113-120, včetně odvolacího rozhodnutí) byla Ministerstvu vnitra uložena povinnost k bezplatnému poskytnutí Zprávy o všech informacích uchovávaných o žalobci ve všech informačních systémech jím provozovaných. Tento výrok nabyl právní moci v roce 2002, žalobci pak na základě něho byly poskytnuty aktuální informace o údajích vedených o něm v informačním systému Ministerstva vnitra. Uložení povinnosti poskytnout Zprávu

obsahující informace v systémech a to v roce 2008, resp. 2009, kdy žalovaný ve věci rozhodoval, by se tak minulo s požadavkem žalobce, když žalobou žádal aktuální Zprávu o údajích evidovaných v roce 2000, a když zákon zakládá právo požadovat takovou Zprávu jedenkrát ročně zdarma. Informace poskytnuté žalobci na základě uvedeného rozsudku tak byly z časového hlediska nejbližší jeho požadavku vznesenému žalobou v roce 2000, nehledě na smysl takto založené informační povinnosti zákonem na ochranu osobních údajů, který žalovaný vyjádřil. Nadto již ze sdělení Magistrátu hl.m. Prahy, odboru dopravy a správních agend, ze dne 10.10.2002 (na čl. 137 spisu Okresního soudu v Benešově) vyplývá, že žalobce nemá v evidenční kartě řidiče žádný záznam o žádném trestu (rozuměno dopravním přestupku). Soud se proto shoduje s žalovaným, že uložením této povinnosti by byly žalobci poskytnuty údaje zcela odlišné, než kterých se podáním žaloby domáhal a dodává, že aktuální informace v letech 2008, 2009 mohl žalobce bezplatně vždy jedenkrát v roce žádat bez ohledu na vedený spor.

Soud ze všech shora uvedených důvodů tak nemohl přisvědčit žalobci v tom, že Úřad mu odmítl poskytnout ochranu. Úřad ve věci rozhodnutí vydal a skutečnost, že žalobci nevyhověl nelze považovat za odmítnutí ochrany, či porušení ústavního principu odmítnutí spravedlnosti, jak konečně již opakovaně je vyjádřeno i v rozhodnutích Ústavního soudu.

Žalobce v žalobě dále tvrdí, že v rozkladu uplatnil námitku proti postupu úřední osoby s tím, že její postup vzbuzuje pochybnost o její nestrannosti a nepodjatosti, rozhodnutí o rozkladu se s touto námitkou nevypořádalo a především o ní nebylo rozhodnuto postupem podle § 12 správního řádu (zákona č. 71/1967 Sb.).

Ze spisu vyplývá, že v rozkladu (v jeho odůvodnění ze dne 4.12.2008) žalobce s odkazem na dosavadní postup Úřadu, který označil za svévolný, liknavý, vykazující průtahy a nečinnost, uvedl, že: „Tento postup oprávněné úřední osoby, ředitelky odboru správních činností Úřadu, vzbuzuje oprávněné pochybnosti o její nestrannosti a nepodjatosti ve vztahu k předmětu řízení a osobě navrhovatele, a to s ohledem na množství porušení zákona oprávněnou úřední osobou (v podobě naprosté ignorace zákonných ustanovení) a na následky těchto porušení, mající dopad v právní sféře navrhovatele“.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí k této námitce odkázal na znění ust. § 9 odst. 1 správního řádu, podle něhož je pracovník správního orgánu vyloučen z projednávání a rozhodování věci, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti. Konstatoval, že podjatost se posuzuje nikoli podle způsobu aplikace právních předpisů, ale podle poměru pracovníka správního orgánu k věci samé, účastníkům řízení nebo jejich zástupcům a v tomto směru nebyla podjatost pracovníka správního orgánu, který je subjektem údajů zmiňován, shledána.

Soud námitce žalobce nepřisvědčil. Soud předně shodně s žalovaným (předsedou Úřadu) musí konstatovat, že důvodem podjatosti pracovníka správního orgánu může být konkrétní vztah tohoto pracovníka k věci samé, tedy určitý zájem na výsledku takového řízení, který lze dovodit z určitých objektivně doložených a tvrzených skutečností, nebo vztah k účastníkům či jejich zástupcům, za který se obecně pokládá vztah příbuzenský, či vztah přátelský či nepřátelský, na který lze usoudit opět podle kvality a intenzity existujícího vztahu mezi dotčenými osobami. Samotný způsob vedení řízení pracovníkem správního orgánu a způsob aplikace procesních popř. hmotněprávních norem, jeho aktivity (činnosti, či nečinnosti) bez dalšího důvod podjatosti nezakládá. V napadeném rozhodnutí (byť stručně, ale jednoznačně) předseda Úřadu k námitce žalobcem v rozkladu vznesené zaujal závěr, že

relevantní důvod podjatosti u žalobcem označené pracovnice neshledal a samotné výhrady žalobce proti postupu takový důvod podjatosti nezakládají, tedy vypořádal se se vznesenou námitkou způsobem odpovídajícím zákonné úpravě a tvrzení, že tato námitka nebyla vypořádána nelze přisvědčit.

Z procesního hlediska navíc nelze shledat oprávněnou ani námitku žalobce, že o této námitce mělo být rozhodnuto podle § 12 správního řádu. V daném případě byla tato námitka uplatněna v rozkladu proti již vydanému rozhodnutí Úřadu v prvním stupni. Postup podle uvedeného ustanovení tak již nepřicházel v úvahu, neboť ten je na místě v případech, kdy je řízení před orgánem prvního stupně ještě vedeno a v jeho průběhu je vůči pracovníku správního orgánu, kterému věc přísluší projednat a rozhodnout, vznesena námitka podjatosti. V takovém případě již pracovník další úkony ve věci neprovádí (až na ty, které nesou odkladu) ani nevydává rozhodnutí, ale musí být nejprve rozhodnuto o námitce podjatosti nejbližším nadřízeným vedoucím dle § 12 správního řádu. Je-li rozhodnutím o námitce podjatosti nadřízeným vedoucím rozhodnuto tak, že pracovník je vyloučen, nemůže již tento dále ve věci činit úkony, ani vydat rozhodnutí v I. stupni. V opačném případě, jestliže nadřízený vedoucí rozhodl, že tento pracovník vyloučen není, a rozhodnutí v I. stupni je tímto pracovníkem vydáno, má účastník právo vznést námitky proti rozhodnutí o nevykloučení tohoto pracovníka současně v odvolání (rozkladu) proti rozhodnutí ve věci samé, protože samostatně podat odvolání proti rozhodnutí o nevykloučení pracovníka nelze. V případě, jako je daný případ, kdy námitka byla uplatněna až po vydání rozhodnutí v I. stupni v podaném rozkladu, tak podle správního řádu nastupuje povinnost posoudit tuto námitku v rámci odvolacího (rozkladového řízení). Byla-li by shledána důvodnou, vedl by takový závěr ke zrušení rozhodnutí v prvním stupni. Pakliže však důvodnou shledána není, přísluší v rozhodnutí druhého stupně ji vypořádat, tzn. uvést důvody takového závěru. Tak se také jak shora uvedeno stalo. Soud proto neshledal tento žalobní bod důvodným.

Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba není důvodná, a proto dle § 78 odst. 7 s.ř.s. podanou žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Za situace, kdy žalobce neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému, který měl ve věci úspěch náklady řízení nad běžný rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 16. prosince 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu